

7 DECEMBER 1945 - 7 DECEMBER 2010

ROB OLT Hof 65 YEARS YOUNG

It's a very happy birthday to Rob Olthof, for he celebrates his 65th birthday. We, friends, radio friends and more, have decided to bring a special laudation for him and so here are memories and wishes starting of with one from Belgium. It's Ben Bode, active within the Belgium Radio Scene and better known for his Radio Paradijs Project, which didn't bring he what he expected, way back in 1981.

Most of the memories will be in Dutch, some in English:

'Robbie 65.... tja..... en nog altijd zonder ..... ja wat????!!!! Ik heb Rob leren kennen in de beruchte Caroline tijd (ergens 1979 of zo, een tijdje voor het overlijden van The Lady). Rob had een party in Scheveningen en John Montanus (Kees Borrel), Erik de Zwart (de Wit dus) en ik mochten niet binnen. De tent was vol. Ik heb aan de 'portier' gezegd dat als Robbie ons niet zou binnen laten (we waren dus op weg naar The Lady) we 'fijne' antireclame zouden gaan uitzenden. Nou, hij was rap aan de deur met grote genoegdoeningen. We hebben dan ook heerlijk versnaperingen op zijn kosten genoten die avond.

Ben Bode 2010

Later heb ik hem beter leren kennen, want toen lag hij ook weer commercieel dwars (ha ha ha ha), hij bracht namelijk een plaatje uit (zo'n zwart ding voor op een pick-up) over Paradijs en dat zonder toestemming. Ik weet niet meer precies hoe dat verder afgelopen is. Bon, toen was hij al vervelend ha ha ha ha. Oh nee, daarvoor nog stond hij met rouwkaarten op de kade toen Radio Paradijs werd binnengesleept... en ja.... toen kon Robbie niet meer stuk bij mij. Schitterende vondst. Ik heb er echt mee gelachen. We hebben in Den Haag (studio) nog heel veel plezier gehad. Het gaat je goed Robbie en volharden in je geloof in het goede van zeezender fans. Ik zal je wel bellen of zo.... Proficiat, Ben Bode

Next a message from England, former technician at Radio Luxembourg, Alan Bailey: Congrats, Rob in your special year - May there be many more. All the best. Alan Bailey.

www.208itwasgreatradioluxembourg.co.uk

Beste Rob, als je een felicitatie voor een ander leest, waarbij de jarige wordt gefeliciteerd met zijn 65ste verjaardag denk je toch vaak '65! Wat een leeftijd! Tijd voor de AOW'. Als ik hoor, dat Rob deze leeftijd bereikt, denk je 'Goh, die begint aan zijn tweede jeugd'. Want dat geldt zeker voor Rob Olthof. Als ik hem op de Radiodays van hot naar haar zie vliegen, wordt die gedachte zeker bevestigd. Dus Rob wij spreken elkaar weer in 2045. Van harte! Tom Mulder.

Ook Tom Mulder is nog jong!

Congratulations on your 65th birthday, Rob. We know that one of your major achievements is your tireless work with Hans and Martin in organising the annual Radio Days in Amsterdam. Having organised a few similar events

ourselves, we fully understand the amount of work involved. You are entitled to feel very proud that these special events continue to increase in popularity and always attract the cream of star guests. Very many happy returns to you, Mary and Chris Payne, Radio London.

Martin Van der Ven took this photo of Rob with Hans and the Wombat at Mary's 60th birthday party in 2009.

Now a special poem for Rob and his addiction for real beer!

Donker bier is zijn vertier
Normaliter vertrek hij geen spier

Als de drank gaat stromen
En zijn buikje gaat belonen

Proost! Jana

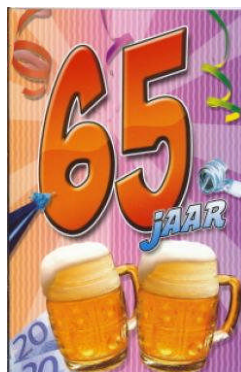
Ik denk dat bijgaande foto duidelijkheid verschaft over het lekkere bier

Another friend from Rob originates from Broadstairs in Kent and we hope to have a drink with him in January: 'Well Rob, a very Happy Birthday to you indeed, and remember, anoraks don't age my friend!! (I should know, mine is as pristine, as it was in 1964!) So keep wearing it despite notching up another year! Best wishes, Dave Burke'.

One of the regular visitors from England to our annual Radio Day in Amsterdam is Robbie Owen: 'I would like to send my very best wishes to Rob Olthof on the occasion of his 65th Birthday. He's a "top class anorak" and a pillar of our happy Radio Days every November. Happy Birthday Rob! Best Regards, Robbie Owen.'

Dag jarige Rob, bij deze nog vele gezonde radiojaren en vooral doorgaan met de dingen waar je mee bezig bent. We kennen elkaar al van in de jaren zeventig zonder het te weten, ja radio maakt blijkbaar vrienden voor het leven. Je bent de man die in het verleden elke zeezender vereerde met een bezoek, zo ook kwam je tal van keren aan boord van de Jenni Baynton toen we op zee lagen. Soms krijg je bakken kritiek over je heen, maar dat is nu

eenmaal zo omdat mensen alleen maar de plezierige kant van de dingen te zien krijgen. Rob op naar de 66 en bedankt voor de zeezenders levendig te houden, weinigen zullen je het nadoen. De Radiodagen en SMC zijn een intussen door de jaren heen een begrip geworden, dus daar mag je best fier op zijn tezamen met Hans en Martin. ' Walter Galle uit België.

Walter Galle

Rob Hartelijk Gefeliciteerd! 65 is al oud hé. Ik wens je vele jaren toe, dat je nog maar veel ouder zult worden en nog van het leven kan genieten. Volgens mij bruis je als een jonge God van ideeën en ben je nog heel creatief bezig met van alles. Ook de euro's blijven vast binnenstromen, ook al is er een crisis. Crisis what crisis? Een heel fijne verjaardag toegewenst en dat je het mag vieren met al die je zeer lief zijn! Take Care, groetjes Anke van der Mark.

en gut , gut wat hebben wij toch vreselijk veel gelachen bij Tett., ik heb daar een goede herinnering aan.'

Een beeldig bloemetje van Ank van der Mark

Hallo Rob, van harte gefeliciteerd met het bereiken van een bijzondere mijlpaal. De pilsjes zullen lekker smaken op deze speciale dag! Bedankt voor jouw grote inzet op zeezender/radio gebied over heel veel jaren. Keep up the good work - met andere woorden DOORGAAN! Cheers, Brian Keith.

Na Brian het woord aan een andere persoon die al decennia lang een Rob Olthof (ver)volger is, Douwe Dijkstra:

'Debiteurenbewaker met stip op nummer 1.

Het zal 1970 geweest zijn dat ik op 14-jarige leeftijd mijn vader vroeg ten laste van zijn postgirorekening een betaling uit te voeren t.g.v. dhr R. Olthof in Amsterdam, dat in ruil voor mijn zakgeld. Het ging om een Radio Noordzee opname, die ik in een advertentie had zien staan. Daarmee was een van de eerste opnames in mijn radioarchief een feit. Nu 40 jaar later ken ik Rob al jaren persoonlijk. Hij is zeker niet (altijd) mijn vriend maar ik heb wel respect voor hem. Gebrek aan rechtlijnigheid kan Rob nimmer worden verweten, maar dat heb ik in 40 jaar leren kennen als "de aard van het beestje".

Rob's inspanningen in de zeezenderwereld zijn zonder meer te prijzen. Veel zeezendermateriaal in mijn verzameling komt van SMC en als tegenhanger komt Rob zijn huisdier uit Barneveld heb ik van hem begrepen. Rob, ik wens

je een mooie 65-ste verjaardag en wens je toe dat je nog lang "radioactief" mag blijven in goede gezondheid!

Vanuit de Albatrosstudio in Barneveld.....dit was Douwe Dijkstra'.

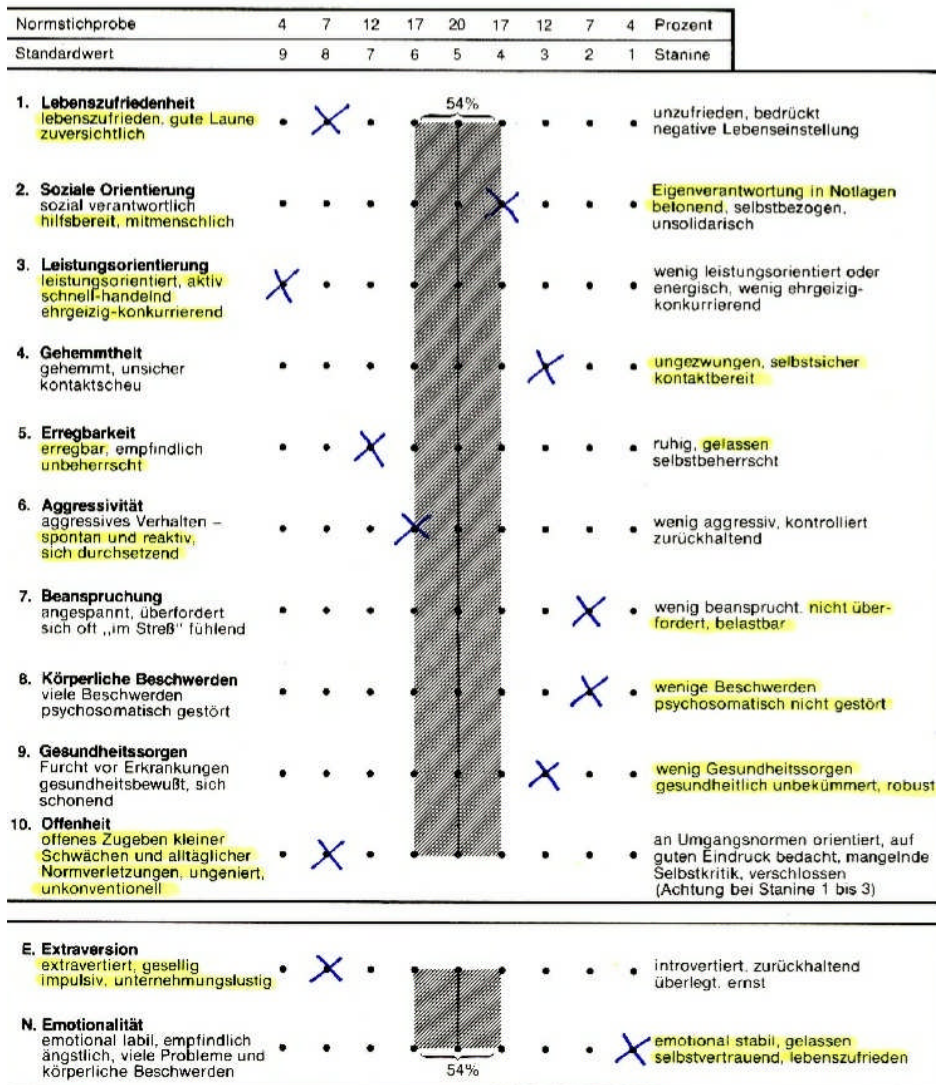

Martin van der Ven and Rob Olthof in harbour Scheveningen

De volgende indrukken zijn afkomstig van Dr. Martin van der Ven, mede organisator van de radiodag en een van de vrienden van Rob Olthof:

'Ik heb Rob voor de eerste keer in het voorjaar van 1993 ontmoet en daarna in de loop van de volgende 18 jaren meerdere keer per jaar - op talloze radiodagen in Nederland en België, maar vaak ook privé. En we hebben inmiddels samen schitterende reizen naar Engeland gemaakt in verband met onze gezamenlijke hobby "radio". Daar en ook in Amsterdam en Groningen hebben wij ontzettend vele uurtjes met elkaar genoten en ik leerde zijn kennis in verband met verschillende bieren waarderen.

Bepaalde omstanders denken misschien dat ik als psychiater onze 'man met de melktas' (beter nog: met de plastic tas) in het geheim behandel, maar deze fantasie klopt helemaal niet. In verband met Rob zijn 65-ste verjaardag wil ik graag een uitzondering op deze regel maken met een onthullende ontdekking. Verschillende mensen vragen namelijk zich af: wat is deze Rob voor een kerel, welke karakter heeft die man? En deze vraag is zelf voor een zenuwarts moeilijk te beantwoorden. Ik heb daarvoor Rob (zonder dat hij het door had) met hulp van het "Freiburger Persönlichkeitsinventar" op wetenschappelijke manier geëvalueerd. Hier is dan het verrassende resultaat:

Je begrijpt het meteen: Rob is onmogelijk te typeren en wijkt veelal naar het uiterste af. Je moet hem daarom gewoon persoonlijk leren kennen. En dan word je zijn dikke vriend - zoals ik. Van harte gefeliciteerd, beste Rob!

Zelfs op het mooie strand van Scheveningen de plastic tas

Hi there good people, there's a lot one could say about Rob Olthof that would make an interesting book. I'm sure it would be an enjoyable read. I first met Rob 43 years ago when I was entertainment manager and DJ at John Rosinger's famous Bird's Club on Rembrandtsplein in Amsterdam. Later we made contact again at the Lijngracht Youth Club, when I was giving advice to young "would be" Deejays and Rob was quite active in organising things.

Like so many young people of that time Rob became fascinated with the Offshore Pirate Radio of the 60's and 70's. Over the years we became good friends, and although we didn't get together on a regular basis we have still kept contact via the S.M.C. (Stichting Media Communicatie) of which Rob is a co-founder and "main stay", as the saying goes. His many years of untiring work and dedication have made him a valuable asset to the organisation, and now on the 7th of December, he celebrates another year - a very special one. Rob I'd like to wish you a very HAPPY 65th BIRTHDAY and many more to come. All the best to you, Graham Gill.'

Graham Gill, Hans Knot, Martin van der Ven and Rob Olthof London 2003

'Ollie' 65 jaar.

Allereerst van harte gefeliciteerd met het behalen van je pensioengerechtigde leeftijd. Toen ik je in 1978 op de zeezenderdag in Scheveningen leerde kennen, had ik niet gedacht dat die 32 jaar zo snel voorbij zouden trekken. Je stond daar aan de deur in een keurig kostuum met stropdas en had een 'melktas' over je schouder hangen om daarin de centjes op te bergen. Je was pas 33 jaar, maar toen al grijs. Ik heb je nooit anders gekend. We zijn goede vrienden geworden en hebben veel meegemaakt. We deden de bootreizen, maakten uitstapjes, we zagen elkaar op feestjes en verjaardagen en de laatste jaren zoek je me ook op in Frankrijk.

Gelukkig is er nog wel iets blijven hangen, want je hebt natuurlijk wel een 'markante' persoonlijkheid. Achter de geraniums heb je nog nooit gezeten, dus je bent er altijd op uit en dan maak je weleens wat mee. Het is te veel om de revue te laten passeren, maar een paar herinneringen zijn wel op zijn plaats. Hilarisch was het toen we naar het eerste Bokbierfestival in Artis gingen. Je nodigde Marjo, mij en nog enkelen uit en met de tram vertrokken we vanuit je ouderlijk huis naar Artis. Daar aangekomen bleek je over een belabberd 'navigatiesysteem' te beschikken, want je vroeg aan de tramchauffeur, die nota bene voor Artis stopte, of dit de 'halte van Artis' was. Het wekte in de tram een oorverdovend gelach op, want wie had dit nu van een rasechte Amsterdammer verwacht. Het bleek dat Ollie geen richtingsgevoel had. De reden waarom je toen ook

geen auto reed.

Leen Vingerling en Rob Olthof 2010

Mooi is de herinnering aan een telefoongesprek, dat je voerde met een echtpaar uit Bruinisse . Ik had ze wat kleding geleend, toen ze het op een bootreis naar de Ross Revenge erg koud kregen. Echter na weken van wachten en diverse toezeggingen had ik nog steeds niets retour ontvangen. Toen ik het verhaal vertelde pakte je direct de telefoon en sprak dermate 'intimiderend' op deze mensen in, dat ik binnen twee dagen mijn spullen terug had. Ik heb blauw gelegen van de lach, hoe zakelijk en streng je met deze 'wanbetalers' omging. De lachende 'Ollie' had ook een hele koele zakelijke kant, die ik nog niet eerder had meegemaakt

Het hoogtepunt was de keer dat we aan boord van de Ross Revenge waren en je de zenderdeur open trok om een foto te maken. Door de automatische beveiliging viel de zender uit en was het ineens doodstil op de middengolf. In grote paniek kwam Peter Chicago vloekend en tierend de zenderkamer in en vroeg wie die deur had geopend. Het liep je waarschijnlijk dun door je broek, want je gaf niet thuis. Jaren later heb je het voorval opgebiecht aan Peter Chicago, die er toen wel om kon lachen. Het is voor mij een raadsel hoe het mogelijk is dat ik meer dan 400 mensen heb mee gehad op een bootreis en er nooit iets is gebeurd en dat uitgerekend 'Ollie' voor opwinding zorgde.

Er is natuurlijk nog veel meer voorgevallen, maar ik probeer aan de hand van deze voorbeelden een beetje te schetsen hoe je in elkaar zit. Gelukkig ben je niet veranderd, want over een grijze muis valt weinig te vertellen. We hebben vaak om je moeten lachen als je weer eens met een 'bizar' idee kwam. Van bussen met Poolse vrouwen importeren tot foto's naschilderen op een linnen doek. Ondanks je leeftijd blijf je een 'jonge hond' vol ideeën. En daarbij zal ik zo nodig weer voor de man met de 'ethische handrem' spelen.

Rob, blijf wie je bent. Geniet met volle teugen, want dat doen we ook van jou. Leendert Vingerling en Marjo Marcus.'

In swimming pool France

Happy Birthday Rob Oltorf!

I hope this 65th Birthday is a very happy one. I remember your visits to the apartment at number 18 Valkenboslaan, and I have appreciated your hard work, together with Hans Knot, helping to keep the memories of that Offshore Era alive, and the way that you have both together with Martin made the "Radio Day" such an enjoyable event. It has enabled so many reunions with different colleagues from those exciting days, and whose lives have all taken such different directions.

Have a Wonderful Birthday Rob, greetings from Margate in Kent, Peter Chicago. '

Peter Chicago on Radio Day 1989

De volgende herinnering komt van een ex collega van Rob: 'Als ik eerlijk moet zijn, is Rob eigenlijk de reden dat mijn echtgenote en ik bij elkaar zijn. Althans het excuus, als je het zo mag noemen. God weet, dat ik me altijd heb voorgehouden nooit iets te beginnen met een collega. Te vaak heb ik moeten toezien hoe kantoorliefdes eindigden in een ramp, waarbij carrières naar hun grootje gingen. Liefde is een mooi ding, zei ik altijd, maar niet op je werk. En verdomd als het niet waar is. Mijn laatste relatie was ook met een jongedame die ik op het werk had leren kennen. Ze werkte weliswaar al ergens anders, maar toch. Zeker de manier waarop het allemaal eindigde was op zijn zachtst gezegd niet vrolijk.

Gedurende de laatste maanden van de affaire kreeg ik een verzoek van Defensie om mee te gaan naar Joegoslavië. Dat land was op dat ogenblik een verzamelplek van alle ellende die je maar kon voorstellen. Als reserve onderofficier mocht ik eigenlijk niet worden ingezet in het buitenland, maar dit werd omzeild door me bij een Britse eenheid te plaatsen. Ik zal je niet verder vermoeien met allerlei details maar ik kwam terug als een behoorlijk gefrustreerd mens.

Officieel was ik nog werkzaam voor een ICT detacheringbureau, maar daar had ik het al lang niet meer naar mijn zin. Mijn sollicitatie bij Tetterode verliep in een sneltrein vaart en ik begon mijn werkzaamheden op de IT afdeling van Tet op de vijfde verdieping van het pand aan de Willem de Zwijgerlaan. Vlak bij de plek waar ik ooit ter wereld was gekomen. Het was dus een beetje een thuiskomst.

Al snel leerde ik de schilderachtige figuren kennen, waaronder Rob. Leverancier van cd's en later video's. En met Rob ook diens Bourgondische activiteiten, waaronder het 'snekken' en het 'degusteren'.

In die dagen was Tetterde onderhevig aan veranderingen. Outplacements, functieveranderingen en overplaatsingen. Alles om maar de kosten te drukken. Maar naast deze herindeling waren we ook bezig met een ICT cultuur omslag. Van terminals naar pc's. Van maatwerk applicaties naar standaard werkplekken. Dat vereiste dat ik uit mijn ivoren toren van ICT moest komen en me op de werkvloer moest begeven. Dat was maar helemaal niets. Gebruikers moesten hun bek houden en vooral niet zeuren. De systeembeheerder had niets met dat volk te maken. Toch? Daarnaast had ik mentaal een behoorlijke tik overgehouden aan mijn avonturen op de Balkan. Ik was niet zo communicatief. Maar dat ging wat moeilijk als je te maken had met Olthof cs.

Maar zoals gezegd: ik moest de werkvloer op. En op één van die afdelingen werkte Ina. Voorheen de receptioniste en de eerst medewerker van Tetterode, die ik ooit sprak. Maar vervolgens overgeplaatst naar Press als secretaresse. Dat werk lag haar niet en ze werd omgeven door waardeloos volk. Een reeks incompetente supervisors, collega's met een geheel eigen agenda en haar niet konden luchten of zien. Je kent het wel. En toen moest ze ook leren omgaan met een pc: Windows, printers, tekstverwerking. De hele reut. Zoals gebruikelijk, als je geen gewetenloze meeloper bent, neem je het op voor de zwakkere. Dus begon ik Ina te helpen. Ik schreef een apart script om haar data veilig te stellen zodat ze altijd een up-to-date back-up

had van haar bestanden. Als ze problemen had, kon ze me altijd bellen en ik speerde dan naar de derde verdieping om haar te helpen.

Dank zij haar leerde ik meer en meer mensen bij Tetterode kennen, die tot de speciale groep hoorden: een groepje mensen, die van het leven genoten. En Rob was daar niet de minste van. Hij had altijd wel een voorstel om buiten werkuren wat leuks te gaan doen. Ik was al veel openhartiger geweest bij Ina, maar wist nog steeds niet hoe ik verder moest. Toen kwam Rob met zijn voorstel om een aantal brouwerijen te bezoeken en een degustatie te plegen. Niet die geijkte bendes, maar wat meer obscure bedrijfjes in het zuiden. Zonder meer een leuk voorstel. En dat was de opening waar ik naar zocht. Ik vroeg of Ina ook meeding. Ze was geen bierdrinker, meer een witte wijn type. Maar het voorstel van Rob bood me de gelegenheid om met een meer apart voorstel op de proppen te komen, dat kon worden gelanceerd als zijnde een algemene vraag. Uit eten gaan was zo gewoontjes en obliagaat.

Onzeker als de pest rekende ik al op een afwijzing. Maar omdat ze Rob kende via de OR en zo, gaf de vraag of ze meeding met deze fieldtrip een kans om mijn zelfrespect in stand te houden. Afwijzingen en zo. Tot mijn vreugde zei ze me, dat ze alleen meeding als ik ook meeding. Wauw. Het brouwerijbezoek ging niet door en ik nam haar in plaats daarvan mee uit eten. En eerlijk is eerlijk: we zijn nu meer dan tien jaar bij elkaar. Maar in alle eerlijkheid: had Rob geen brouwerijbezoek voorgesteld, dan had ik geen excuus gehad om mijn huidige vrouw mee te vragen. Daarom draag ik de jubilaris een warm hart toe. Hartelijke groeten, Wim van der Werf.'

We geven de pen aan 'Ad Tetteroo': 'Onze kennismaking was des Olthofs. Ik had een boottocht geboekt bij destijds Stichting Communicatie. De tocht ging helaas niet door en als zelfstandig ondernemertje had ik niet de kans om in hetzelfde jaar nog een keer mee te kunnen. Dus ome Ol verzocht om het geld terug te storten. Diverse keren werd het terugstorten telefonisch toegezegd. Maar al wat er kwam: geen geld. Toevallig had ik het hier een keer over met Frans Schuurbiens (Radiovisie). "Oh" zei Frans. "Dat regel ik wel even. Ik zeg hem dat ik zijn advertenties niet meer afdruk zolang hij het geld niet teruggestort heeft. "Je snapt hem al: binnen no-time had ik mijn centen.

Een hele mooie is ook het bezoek wat we ooit samen met Rob aan Domein Bokrijk in België brachten. We zaten heerlijk in het zonnetje aan een lange tafel te genieten van een pintje (door Ollie steevast betiteld als "degustatie").

Op dat moment werd er een hele bus met mongooltjes gelost. Voor Rob de kans om zo'n kind na te doen. Uiteraard compleet met scheel kijken, slap handje zwaaien en onverstaanbare klanken uitstoten. Wij lachen natuurlijk. Eén van de mongooltjes zag echter hoe Rob bezig was en herkende hem blijkbaar als een lotgenoot. Dit ontaalde in naast Ollie plaatsnemen, hem stevig omhelzen en proberen te zoenen. Rob hevig geschrokken en vol in de stress proberen aan de zoenpartij te ontsnappen. Corrie (mijn vrouw) en ondergetekende deden het zowat in onze broek van het lachen.

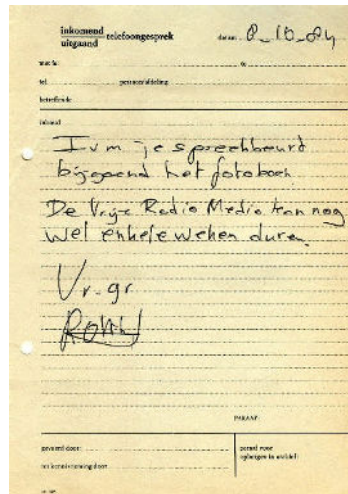
Dit was wel weer zo'n prachtmoment wat we nooit meer zullen vergeten. Ook ons gezamenlijk bezoek aan onze wijnboer vorig jaar aan de Moezel was weer supergezellig. We hadden ons vaste Hotelletje niet meer kunnen boeken en daarom van internet maar een ander adres afgeplukt. Bleek dat adres dus bovenop een berg te liggen en onze wijnboer zit pal aan de Moezel in het dal. De terugtocht met de nodige Moezelwijn in de benen viel ons niet mee. Ollie echter ging als een stoomlocomotief de berg op. Onderweg met onze benevelde koppen nog als een stel kleuters staan gieren van het lachen bij het uithangbord van de plaatselijke slager. Tja, als je Kutscheid heet en dat ook nog in grote letters uitdraagt. En voor Ol de volgende goede raad: Leg een boot op zee. Van je AOW! Groeten en succes gewenst, Ad Tetteroo.'

Voorlichting bij wijnboer, Rob houdt zich staande, rechts Corrie Tetteroo

De volgende is Jan van Heeren, die al jaren prachtig werk verricht met de maandelijkse lay out van het Freewave Media Magazine, waarvan SMC de uitgever is: 'Rob Olthof was nog een dertiger toen ik in 1984 een van mijn eerste giro-overschrijvingkaarten (ach ja....) invulde ten goede van Stichting Media Communicatie. Ik had op mijn middelbare school namelijk de opdracht gekregen voor een zogenaamde 'overtuigende spreekbeurt' en ik was van plan een pleidooi te gaan houden voor het toen net weer gestarte Radio Caroline. Zodoende moest ik wel een boek aanschaffen. Ik vond nog een briefje dat Rob er destijds bij deed.

In die periode daarna is er ook regelmatig wat van mijn zakgeld beland in de kas van SMC. Ik keek uit naar de enveloppen met cassettebandjes en ander materiaal. De destijds regelmatig nieuwe uitgaven van o.a. SMC maakten het verzamelen leuk. Natuurlijk begon ik ook de 'Zeezenderdagen' te bezoeken en ontdekte wie er achter de naam 'Rob Olthof' schuilging.

Inmiddels is Rob 65 geworden en een van 'de Grote Drie' (beetje overdrijven mag). En dan heb ik het natuurlijk over de drie organisatoren van de jaarlijkse Radiodag (Hans Knot, Martin van der Ven en Rob). Als één van de bezoekers waardeer ik het altijd weer dat er mensen zijn die zich inzetten om zo'n dag in stand te houden. Daarnaast ken ik Rob natuurlijk ook van de maandelijkse uitgave van het Mediamagazine Freewave. Als de lay-out van het blad bijna af is, krijgt Rob een mailtje dat het weer advertentietijd is en hij dus de achterpagina met advertentie naar mij kan mailen. Want iets bestellen is natuurlijk nog steeds mogelijk bij SMC!

Rob Olthof en Jan Fré Vos

Rob, van harte gefeliciteerd met je verjaardag en 'keep up the good work'!
Jan van Heeren

Andermaal een SMC boottocht

Afsluitend aan mij om je allereerst van harte te feliciteren Rob met de bereikte mijlpaal. Rob die altijd twee stappen sneller loopt dan zijn vergezeld. Rob die meerdere malen verteld dient te worden, als je met hem op reis bent, dat je op vakantie bent en dus ontspannen kan aandoen. Rob, die op de vooravond van deze verjaardag met mij het had over een door mijn vrouw Jana geplande hotelreservering, voor een reis naar Engeland in 2011. Hij had een kaartje van de wijk Kensington uitvergroot en geconstateerd dat het hotel wel veel te ver van de Underground verwijderd is. Hoe zo 65 jaar worden? Ik kan U verzekeren dat de afstand tussen hotel en het Underground Station Lancaster Gate niet meer dan 300 meter is!

Ik ken Rob uit de tijd dat we beiden ingezonden brieven schreven in het weekblad Hitweek, Radio Caroline tegen Radio London ofwel Rob Olthof tegen Hans Knot. De lichte strijd die toen op een eerlijke wijze werd gespeeld heeft geleid tot een gelijkspel. Radio Caroline is anno 2010 nog steeds te beluisteren, over Radio London wordt - na het uit de ether gaan in augustus 1967 anno 2010 nog steeds op de radio gesproken als een absoluut goed voorbeeld van radiomaken.

Rob, het is al een aantal malen aangehaald, is een totale liefhebber.....van wat ook weer? Hij heeft me van dorp naar gehucht en stad gesleept en van

pub tot pub om me steeds meer lekkere echte Britse bieren te laten proeven. We zijn op vele speciale bierfestivals geweest en ontdekten dat binnen het radiowereldje niet alleen de combinatie radio en treinen er bestaat maar ook die van genieten van echte bieren. We hebben ze overal getroffen de radiodieren en de echte bieren: Bob Le Roi, Keith Skues, Andrew Emmerson, Johnny Lewis, Don Stevens, Jon Myer en vele anderen die het glas met ons hebben geproost. Een opmerkelijke vondst deed Rob toen hij, wachtende op een ontmoeting met Chris Cortez in een pub aan Gwyder Street in Cambridge, me plotseling op de bierpomp wees:

Het bleek een bier te zijn van een in de omgeving gelegen lokale brouwerij. Het was de enige keer dat ik Knot Brown Ale heb gedronken.

Naast de vele bezoeken aan pubs, (we hebben toch wel de vaste pubs die we in London bezoeken), is er ook altijd ruimte voor goed eten of snel snacken. De laatste categorie is vaak al goed genoeg voor Rob, want hoe krijgt hij zo snel mogelijk de aller snelste bevrediging om zijn buikje te kunnen ronden?

Een kabab bijvoorbeeld bij een Japanse kababzaak (wat een combinatie) in Parsons Green, wordt door Rob genuttigd op een bankje in een park. Of komend vanaf Hyde Park Corner, waar hij zich meer en meer ergert aan de geloofswaanzinnigen die er prediken, is het snel de McDonald in om zogenaamd te plassen; niet veel later zittend achter een Big Mac Dinner.

In de 45 jaar dat ik nu met Rob omga heb ik ook vele vrouwen rond Rob Olthof gezien. Prettige momenten en momenten om van af te schrikken.

Eigenlijk was het met vrouwen en Rob gelijk aan de radio en Rob. Ze kunnen maar voor een ding goed zijn: the business.

Zo maar een paar van de voorbeelden van de vrouwen die in Rob zijn leven kwamen en ze werden niet door hem uitgekleet maar aangekleed. Omdat ik hem dagelijks spreek dan wel mail en dat al decennia lang, weet ik dat Rob van één van deze vrouwen behoorlijk van streek was. Maar ja SMC ging weer eens voor. Slechts één keer heb ik Rob echt voor een vrouw zien vluchten.

Het was een pub gelegen aan de 4 Caledonian Road in de directe omgeving van het station King's Cross St Pancras. Er waren goede bieren op de tap, zand op de grond en een beetje groezelig publiek. Het bleek namelijk dat tijdens

bepaalde uren in de middag de bezoekers, voor 90% mannen, warm werden ontvangen door vrouwen die een gedeeltelijke striptease opvoerden.

Ik heb hem nog nooit zo zien glunderen, hij genoot er optimaal van. Lekker biertje erbij en zijn middag kon niet meer kapot. The Scotchmen werd een vaste prik, zodat iedere reis die we naar London maakten eenmaal een bezoek aan de Scotchmen op de agenda had staan.

Na het eerste biertje en een optreden van een blonde vrouw volgde een tweede biertje, die Rob aanbood. Tot mijn schrik had hij twee pints met Guinness van de tap besteld. Ik verafschuw Guinness omdat het een typisch fabrieksbier is. Er werd een nieuw optreden aangekondigd en een redelijk mooie donkere vrouw kwam op het toneel om haar kunsten te laten zien. Al nippend aan zijn Guinness zag Rob de vrouw deels haar borsten ontbloten en gezien het dicht bij hem aan de bar gebeurde werd het hem allemaal te veel. Als een wilde begon hij zijn bier achterover te slaan en sommeerde me ook te vertrekken. Buitengekomen zei hij droogjes: 'zoveel chocolademelk niet aan te kunnen'. Je ziet, met Rob - en dat weten jullie allemaal - kun je heel wat beleven en aflachen. Van harte Rob en op naar de volgende mijlpaal en eerst weer een bezoek aan ons zo geliefde Engeland in januari aanstaande.
Hans Knot